

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 168

Verkeerde opvattingen over de wet

De gedachten van veel mensen die nadenken over de wet die God aan Israël gegeven heeft, worden overheerst door talloze misvattingen. Zij hebben van kinds af geleerd dat zij door het houden van de wet, zoals die in de tien geboden is gegeven, aanvaarding door God en toegang tot het eeuwig leven kunnen verdienen. Zij besteden geen aandacht aan de verklaring die Paulus heeft gegeven in Galaten 2:15,16 (St.Vert.): 'wij zijn van nature Joden, en niet zondaars uit de heidenen; Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.'

Alleen al deze woorden van Paulus zijn voldoende om ons duidelijk te maken dat de wet nooit een weg ter rechtvaardiging is geweest voor de zondaar.

De wet is geen exacte weergave

Er zijn vele omschrijvingen uitgewerkt en op de wet toegepast met de bedoeling deze te op te blazen alsof het om het absolute toppunt van goddelijke openbaring zou gaan, zoals: 'de wet is de volmaakte weergave van Gods gedachten.' Dit klinkt wel goed, maar aangezien elke weergave van Gods gedachten volmaakt is, zegt dit niets bijzonders over de wet. Als we bij 'volmaakt' denken aan 'volledig', is deze opvatting over de wet verkeerd en volkomen misplaatst. Het toppunt van geopenbaarde waarheid wordt niet in de wet gevonden, zoals we zien in

de uitspraak in Johannes 1:17: 'want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen.'

De woorden 'genade en waarheid' zijn allesomvattend en op grond hiervan kunnen we zeggen: Mozes heeft iets gegeven, maar Jezus Christus heeft alles gegeven. Zijn eigen persoon en werk zijn de werkelijke essentie van genade en waarheid. De volle waarheid wordt niet gevonden in de wet, maar in het getuigenis dat God van Zijn Zoon heeft gegeven.

Geen morele en ceremoniële wet

De waarheid die in het Woord van God wordt geopenbaard, vereist dat we onderscheid maken tussen de tien geboden (Exodus 20) en de 'oordelen' die daarop volgen (Exodus 20-24). De decaloog was de voorwaarde van het verbond en als de bepalingen daarvan werden nagekomen, zou men een bijzondere schat, een koninkrijk van priesters en een heilige natie worden. De oordelen waren Gods instructies en het houden daarvan zou hen dagelijkse zegeningen brengen tijdens hun reis door de woestijn en later als zij het beloofde land zouden zijn binnengegaan. Maar het is volstrekt verkeerd om ervan uit te gaan dat de tien geboden de 'morele wet' en de oordelen die daarop volgen de 'ceremoniële wet' zouden zijn en hieruit af te leiden dat de 'morele wet' bij de Sinaï zou zijn opgelegd aan de gehele mensheid, terwijl de 'ceremoniële wet' alleen aan Israël gegeven zou zijn.

De wet van Mozes is altijd een eenheid geweest en geen mens mag scheiden wat God heeft samengevoegd. Het gebod 'gij zult niet begeren' wordt in Romeinen 7:7 'de wet' genoemd. 'Gij zult een dorsende os niet muilbanden' wordt in I Corinthe 9:9 'de wet' genoemd. Het eerste gebod wordt in de zogenaamde 'morele wet' (Ex. 20:17) gevonden en de tweede in de zogenaamde 'ceremoniële wet' (Deut. 25:4). Het hoogste morele onderwijs dat God aan Israël heeft gegeven, wordt juist niet in de tien geboden gevonden. We komen dat tegen de 'de oordelen' die daarop volgen (zie Leviticus 18,19 en 20).

Geen offer voor het overtreden van de wet

Er bestaat in de hele wet geen bedekking van zonde. Er wordt algemeen geloofd dat als een Israëliet de tien geboden overtrad, de ceremoniële wet aanwijzingen geeft om een specifiek offer naar de tempel te brengen om daarmee verzoening te doen voor zijn overtreding tegen God.

Als mensen die dit standpunt erop nahouden dat vergelijken met Gods geopenbaarde waarheid, zullen ze ontdekken dat hiervoor geen grond bestaat. In Numeri 15:32-36 lezen we het verslag van een man die brandhout sprokkelde op de sabbatdag. Dat was een bijzondere gebeurtenis, aangezien iedereen in Israël zich aan de sabbat hield. Zij

stelden hem enige tijd in bewaring, omdat nog niet was verklaard welke straf er zou moeten worden gegeven voor een dergelijke overtreding. Het moge duidelijk zijn dat als er een offer bestaan zou hebben die deze zonde bedekte, deze man in staat zou zijn gesteld dit te brengen. Maar dat bestond niet en daarom is door God besloten dat deze man ter dood moest worden gebracht. Als we het Woord verder onderzoeken, zullen we bovendien ontdekken dat de doodstraf verplicht gesteld is bij het overtreden van acht van de tien geboden.

- Eerste gebod - zie Exodus 22:20
- Tweede gebod - zie Deuteronomium 17:1-7
- Derde gebod - zie Leviticus 24:16
- Vierde gebod - zie Exodus 31:15
- Vijfde gebod - zie Exodus 21:7
- Zesde gebod - zie Exodus 21:12
- Zevende gebod - zie Exodus 20:10
- Negende gebod - zie Deuteronomium 19:15-21.

Het feit dat de doodstraf door God werd voorgeschreven als deze geboden werden overtreden, is voldoende om aan te tonen dat er geen offer voor het overtreden van deze wetten bestond.

De wet kon worden gehouden

Er wordt voortdurend beweerd dat niemand de wet kon houden en dat ook niemand de wet ooit heeft gehouden. Iemand die dat beweert, moet bereid zijn aan te geven welk van de geboden niet kan worden gehouden. In Lucas 1:6 wordt van Zacharias en zijn vrouw Elisabet gezegd dat 'zij beiden rechtvaardig voor God waren en leefden naar alle geboden en eisen des Heren, onberispelijk.' Er zijn maar weinig commentatoren die aandacht willen besteden aan de betekenis van dit vers. Zij zijn traag om de waarheid te onderkennen die hier wordt gegeven. Dit is het getuigenis van de Heilige Geest over twee mensen die de wet hielden.

Verder hebben we het getuigenis van Paulus die over zijn eigen leven zegt: 'naar de gerechtigheid der wet ONBERISPELIJK.' In het licht van goddelijke uitspraken, zoals deze, wordt men gedwongen zijn opvatting dat de wet niet gehouden kan worden, te herzien. De wet was gegeven om gehouden te worden en niet om, zoals iemand beweerd heeft: 'te bewijzen dat niemand deze kon houden. Verborg en onder de openbaring van Gods wil, was het Zijn bedoeling dat deze niet gehouden zou worden, maar dat het doel bereikt zou worden door zijn schending.'

De wet omvat niet alle zonden

Velen huldigen de opvatting dat de tien geboden op een of andere manier alle zonden zou omvatten en dat daarin alle werken der gerechtigheid zijn weergegeven, waarmee dus een volmaakte gids zou zijn gegeven voor alles wat moreel of immoreel is. Ook gaat men ervan uit dat als iemand deze tien geboden onderhoudt, hij een 'behoorlijk fatsoenlijk' leven leeft. Deze opvattingen zijn volstrekt onjuist, aangezien uit Gods Woord kan worden aangetoond dat de wet slechts een beperkt aantal zonden raakt. Als we er verder over nadenken, zouden we tot de conclusie kunnen komen dat sommige mensen zo'n goddeloos leven leiden omdat ze de tien geboden onderhouden, maar niets méér dan dat.

In Galaten 5:19-21 (St.Vert.) vinden we een opsomming van zeventien zonden, waarvan slechts drie door de wet zijn verboden: overspel, afgoderij en moord. De veertien zonden die niet in de decaloog voorkomen zijn: hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, venijnging, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, dronkenschappen en brasserijen. Een mens zou al deze dingen kunnen doen en desondanks beweren dat hij de wet die op de berg Sinaï is gegeven, heeft gehouden. Paulus verklaart nochtans dat mensen die dergelijke dingen doen geen plaats of deel zullen hebben in het koninkrijk van God.

Na deze lijst van zonden volgt een opsomming van negen dingen waarvan gezegd wordt dat zij de vrucht vormen van Gods Geest die werkt in het leven van mensen, maar daarvan is geen enkele opgedragen of bevolen in de tien geboden. Het gaat om liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Ten aanzien van deze dingen is er geen wet (zie Galaten 5:22,23, St.Vert.).

Het zou dus voor allen duidelijk moeten zijn dat als iemand regels verlangt ten aanzien van dingen die wel of niet moeten worden gedaan, hij op een veel hoger niveau van rechtvaardigheid leeft en een moreler leven leidt wanneer hij zich concentreert op de dingen die in Galaten 5 worden opgesomd dan die in Exodus 20 worden gevonden. De wet heeft maar op zeer weinig zonden betrekking. De wet is door God niet als een morele code gegeven. Het zijn de bepalingen van een overeenkomst die Hij is aangegaan met Israël.

Christus heeft geen einde gemaakt aan de wet

Over de wet worden steeds weer twee uitspraken gedaan, die beide zijn gebaseerd op verkeerde interpretaties van gedeelten in de Schrift. De eerste is dat Christus een eind heeft gemaakt aan de wet en om dat te

ondersteunen wordt Romeinen 10:4 geciteerd; en de tweede is dat Christus de wet heeft uitgewist en heeft weggenomen door deze aan Zijn kruis te nagelen en om deze onjuiste opvatting te ondersteunen wordt Colosse 2:14 geopperd.

De uitspraak in Romeinen 10:4, waar Paulus verklaart: 'Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft,' wordt op een vreselijke manier verkeerd begrepen en toegepast. Het woord dat hier gebruikt is voor 'einde' is *TELOS*. Dat is het woord dat Paulus heeft gebruikt toen hij tegen Timotheüs zei: 'het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof' (I Tim. 1:5, St.Vert.). Het is duidelijk dat het woord 'einde' hier 'resultaat' betekent. Maar wat de uitspraak ook betekenen mag, de waarheid die hier is uitgesproken, moet worden beperkt tot 'een ieder, die gelooft.' Het einde van de wet, het resultaat, het doel ervan, was om de Israëliet tot Christus te brengen voor rechtvaardiging. De wet werd hun schoolmeester (kinderbegeleider) om hen tot Christus te brengen en het doel werd bereikt als zij in Hem geloofden (Gal. 3:24,25).

Paulus' verklaring in Colosse 2:14 over het 'handschrift in inzettingen bestaande' heeft geen betrekking op de wet van Mozes, maar spreekt over de aanklacht die is ingesteld tegen de hele mensheid, die zijn hoogtepunt bereikt in de woorden: 'Joden zowel als Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn' (Rom. 3:9) en dat 'de gehele wereld strafwaardig worde voor God' (Rom. 3:19). Dit is het bewijsstuk dat Jezus Christus heeft uitgewist en 'weggedaan door het aan het kruis te nagelen.'

Hoewel het waar is dat de dood van Jezus Christus bepaalde veranderingen in de wet teweeg heeft gebracht (Hebr. 9:12) en dat één van deze wijzigingen wordt uitgelegd in Romeinen 10:4, heeft Zijn dood de wet die God aan Israël heeft gegeven niet beëindigd, ongeldig gemaakt of afgeschaft. Voor de Israëliet die in het land leeft, blijft iedere tittel of jota ervan in stand als een wet die gehouden moet worden.